Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIV nr. 5 (892) * miercuri 30 ian. 1963 * 8 pag. 30 bani

O oră obişnuită, în clasa a V-a a Şcolii medii nr. 40, cea mai tînără şcoală din raion.

Mica pianistă Semonescu Magdalena, de la Şcoala de artă, descifrează o nouă partitură.

PE CALEA GRIVIȚEI E SOARE

Eroismul nu este o calitate înnăscută. Oamenii devin eroi atunci cînd luptă pentru un scop însuflețitor. Gîndiți-vă la luptătorii ceferiști din 1933, de la Grivița. Numai încrederea în justețea cauzei lor, cauza clasei muncitoare le-a sădit curajul de a rezista, cu mîinile goale, în fața puștilor prin cătările cărora priveau ochii beți ai jandarmilor. Comuniștii erau în primele rînduri, erau conducătorii cazangiilor, strungarilor, sudorilor, lăcătușilor care ridicaseră steagul roșu de luptă. Ei le spuneau muncitorilor că nu va mai trece mult timp pînă cînd din regimul burghezo-moșieresc nu va mai rămîne nici urmă. Acest lucru sta în puterea oamenilor muncii conduși de partid. Dincolo de gurile de foc, luptătorii greviști vedeau cu ochii închipuirii locuințe primitoare pentru muncitori, școli și cărți pentru fiii lor, se vedeau pe ei înșiși, liberi și fericiți. Așa au rezistat. Și măcar că voi, copiii de azi, nici nu erați născuți pe vremea aceea, ei se gîndeau la voi, vă vedeau sănătoși și veseli, bucurîndu-vă de un trai îmbelșugat și demn.

...Din feluritele evenimente care fac din fiecare zi a calendarului anilor noștri o adevărată sărbătoare, unul din cele mai frumoase este acela al inaugurării unei noi școli. La 15 septembrie 1962 s-a inaugurat cea mai nouă școală din raionul Grivița Roșie ; Școala medie nr. 40. Au luat cuvîntul constructorii școlii. Poate vreți să știți cîți elevi sînt în raion? 17 551! Vechile localuri de școală nu i-ar fi putut cuprinde pe toți. În 1944 erau numai 5 197 de copii școlarizați. Dar de atunci și pînă acum, puterea populară a construit în raion 11 școli noi, înzestrate cu tot mobilierul și utilajul trebuitor. Drumul cărții nu are însă popasuri numai la școli. Din însemnările reporterului: Vasiliu Mariana, cartierul Pajura, blocul 13, 6 volume: Creangă Gabriela, cartierul Pajura, blocul 27, 14 volume ; Dumitrescu Adrian, Bucureștii Noi, blocul 4, 11 volume... Lista e lungă. Sînt însemnările noastre despre cei mai harnici tineri cititori din luna ianuarie 1963 ai bibliotecii de la Casa raională de cultură a tineretului. Aci totul e nou : și localul, și monumentalele blocuri din împrejurimi. Dar în raion mai sînt încă 8 biblioteci!

Am vorbit despre drumul cărții. Să vorbim acum despre acela al artelor. Vom porni de la cele 17 echipe de dansuri, 16 de cor, două de teatru, cinci orchestre și 5 brigăzi artistice care activează în școli, și ne vom opri la Școala de artă nr. 1. Aci, în orele libere, copiii talentați ai muncitorilor și funcționarilor din raion învață să devină muzicieni și pictori, sau muncitori îndrăgostiți de muzică și pictură!

Cînd copiii ies din școli și biblioteci, de la bazele sportive și cluburi îndreptîndu-se spre locuințele lor din blocurile al căror șir privirea nu-l poate cuprinde, pe Calea Griviței răsare soarele.

OVIDIU ZOTTA

Atenţiune, pionieri!

În curînd, în paginile gazetei va apărea o nouă rubrică, intitulată: „Cea mai frumoasă acțiune pionierească pe care ne-am propus-o pentru 1963".

Așadar, care este acțiunea pionierească cea mai frumoasă, legată de învățătură, de cunoașterea realizărilor regimului nostru, de comportare, muncă patriotică, activitate cultural-artistică, pe care v-ați propus-o în școala voastră pentru anul 1963?

Așteptăm răspunsurile voastre! Cele mai interesante vor fi publicate!

REDACȚIA

Din unităţi, detaşamente, grupe

9 500 kg de fier vechi au predat de curînd I.C.M.-ului pionierii de la Școala de 8 ani din comuna Giarmata, raionul Timișoara. Printre fruntași s-au remarcat : Predoi I., Luca Doina, Kelinger Mihai, Suciu Ion și alții.

★

Pionierii Plaiașu Ion, Popescu Florian, Bucurescu Ion și mulți alții de la Școala de 8 ani din comuna Poenița, raionul Cîmpulung Muscel, s-au dovedit a fi cei mai harnici în acțiunea de strîngere a fierului vechi — rezultatele muncii lor fiind 3 000 kg de fier vechi.

Într-o zi — 5 000 kg de fier vechi. Acesta este rezultatul unei acțiuni pionierești de la Școala medie mixtă — Simeria.

★

2 500 kg de fier vechi au adunat pionierii de la Școala de 8 ani din comuna Crucișor, raionul Șomcuța-Mare. Printre fruntași se numără Mureșan Augustin clasa a VII-a, Filip Maria clasa a VI-a, Soponar Ioan clasa a VI-a, Oane Elena, clasa a VII-a.

La acțiunea de strîngere a fierului vechi participă și pionierii și școlarii de la Școala de 8 ani din comuna Gurbănești, satul Prieznei, raionul Lehliu. Două grupe au reușit să colecteze împreună 2 820 kg.

★

Dragi cititori, scrieți-ne și voi despre acțiunile pe care le organizați în vederea colectării fierului vechi, atît de trebuitor oțelăriilor patriei!

Patru tineri fruntaşi în producţie din secţia sculărie a Uzinelor „Griviţa Roşie". Toţi patru au purtat cravata roşie, toţi patru sînt utemişti, au aceeaşi meserie — sînt strungari, aceeaşi vîrstă — 19 ani, sînt buni prieteni şi elevi în clasa a VIII-a la Şcoala medie serală. Iată numele lor: Şerpolu Nicolae, Predincea Nicolae, Butnaru Damian şi Gheorghe Petre.

Cinstea de a fi utemist

Între activităţile din unitatea şi detaşamentul de pionieri, un loc important îl ocupă cele care au ca scop să le facă cunoscute copiilor munca şi activitatea utemiştilor. Pionierii sînt viitori purtători ai carnetului roşu de membru al Uniunii Tineretului Muncitor. Noi am dori să primim din partea colectivelor de conducere ale detaşamentelor claselor a VII-a, din întreaga ţară, scrisori despre ce acţiuni şi activităţi organizează pentru pregătirea viitorilor utemişti. Publicîndu-le pe cele mai interesante, vom putea realiza un schimb de experienţă folositor fiecăruia dintre voi.

Viitorii utemişti

De nenumărate ori, cei trei copii au bătut împreună drumul acesta spre şcoală. De el îi leagă şi amintirea unor evenimente importante din viaţa lor. Prima zi de şcoală.., primirea cravatei roşii de pionier... ziua cînd pe pieptul lor a apărut distincţia pionierească... Si la toate acestea, astăzi se va mai adăuga încă unul: adunarea generală a organizaţiei de bază U.T.M. va discuta cererea lor de primire în organizaţie. E visul lor cel mai drag ca la piept să poarte carnetul roşu de utemist. Şi de aceea Cîmpeanu Maria, Moldovan Mihai şi Suciu Floarea de la Şcoala de 8 ani din comuna Dedrad, raionul Reghin — căci despre ei este vorba— s-au pregătit din timp pentru acest important eveniment din viaţa lor. Iar colectivul detaşamentului i-a ajutat prin numeroase acţiuni datorită cărora ei şi ceilalţi pionieri din detaşament au aflat multe lucruri despre lupta oamenilor muncii, conduşi de partid, la care tinerii îşi aduc o preţioasă contribuţie.

Într-una din zile, pionierii au hotărît să organizeze o adunare închinată luptei duse de utecişti sub conducerea P.C.R. în anii grei ai ilegalităţii. Cu multă dragoste au învăţat pionierii şi apoi au cîntat şi au recitat în adunare poezii şi cîntece închinate eroilor utecişti: Vasile Roaită, Filimon Sîrbu, Olga Bancic, Donca Simo..

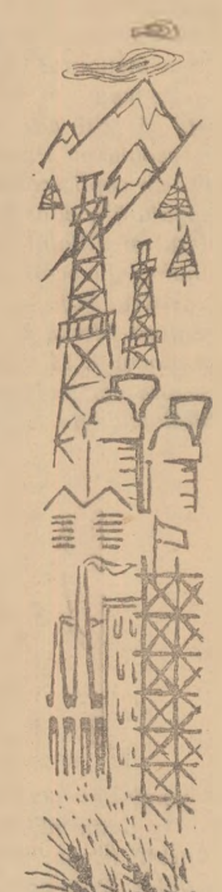
Din Statutul U.T.M. pe care l-au citit, pionierii au aflat că a fi utemist înseamnă să participi cu dragoste şi hotărîre la înfăptuirea politicii partidului, să-ţi slujeşti cu devotament patria, înseamnă să fii întotdeauna exemplu în muncă şi învăţătură. Despre munca utemiştilor din gospodăria colectivă pionierii cunoşteau multe lucruri. De nenumărate ori veniseră chiar în ajutorul acestora: la recoltatul porumbului, al sfeclei de zahăr, la săpatul cartofilor pentru sămînţă. Cu toate acestea, pionierii au ţinut să afle şi alte lucruri interesante despre munca utemiştilor din gospodăria colectivă. Aşa s-a făcut că într-o după-amiază pionierii s-au oprit la sectorul zootehnic. Aici lucrează mulţi tineri recomandaţi conducerii gospodăriei de organizaţia U.T.M. Rezultatele obţinute de flăcăii de nădejde ai colectivei, aşa cum îi place să le spună tovarăşul Mihai Nogy, preşedintele gospodăriei, sînt cunoscute astăzi şi în comunele învecinate. De aceea, pionierii au fost dornici să afle de la îngrijitorul de viţei Ioan Serăr, de la mulgătorul Ion Serdeanu cît şi de la ceilalţi utemişti de aici, cum au reuşit să obţină aceste succese în munca lor, cum au devenit fruntaşi.

Din munca fraţilor lor mai mari, utemiştii, pionierii au înţeles un lucru foarte important: acela că numai pregătindu-te cu seriozitate încă de pe băncile şcolii poţi deveni un om folositor, un constructor activ al socialismului. Despre Moldovan Mihai, Cîmpean Maria, Nistor Paulina, Suciu Floarea nu se poate spune că nu-s pionieri buni. Ba, dimpotrivă, steluţele roşii ce strălucesc pe piepturile lor vorbesc cu prisosinţă despre notele lor bune, despre activitatea lor pionierească. În timpul pregătirii pentru intrarea în rîndurile organizaţiei U.T.M., ei au înţeles însă şi mai bine că trebuie să se pregătească temeinic pentru viaţă, pentru muncă. Neuitate vor rămîne în amintirea copiilor cele aflate de la tovarăşul Constantin Dănescu, secretar al comitetului raional de partid care vorbindu-le despre măreţele realizări obţinute de poporul nostru sub conducerea partidului le-a arătat cum trebuie, la rîndu-le, să se pregătească pentru a prelua şi duce mai departe ştafeta marilor izbînzi socialiste ale părinţilor.

*

Peste puţin timp, cei trei pionieri vor ajunge la şcoală. Iar aici, adunarea generală a utemiştilor va lua în discuţie cererea lor de a intra în rîndurile organizaţiei de tineret..

TEODOR CRISTIAN

SÎNT UTEMIST

Mi-e zborul fulger — trec prin foc
şi pară
Că nu-s Icar cu aripa de ceară,
Sînt utemist şi am în faţă astre,
Tăriile şi căile albastre.

Carnetu-mi roşu poartă-n albe foi
Şi inimi mari, şi fapte de eroi.
Aud chemări în foşnet ca un zvon
Roaită Vasile... Sîrbu Filimon...
E glasul lor şi-n inimă mi-nsemn
De drumul lor să fiu în viaţă demn.

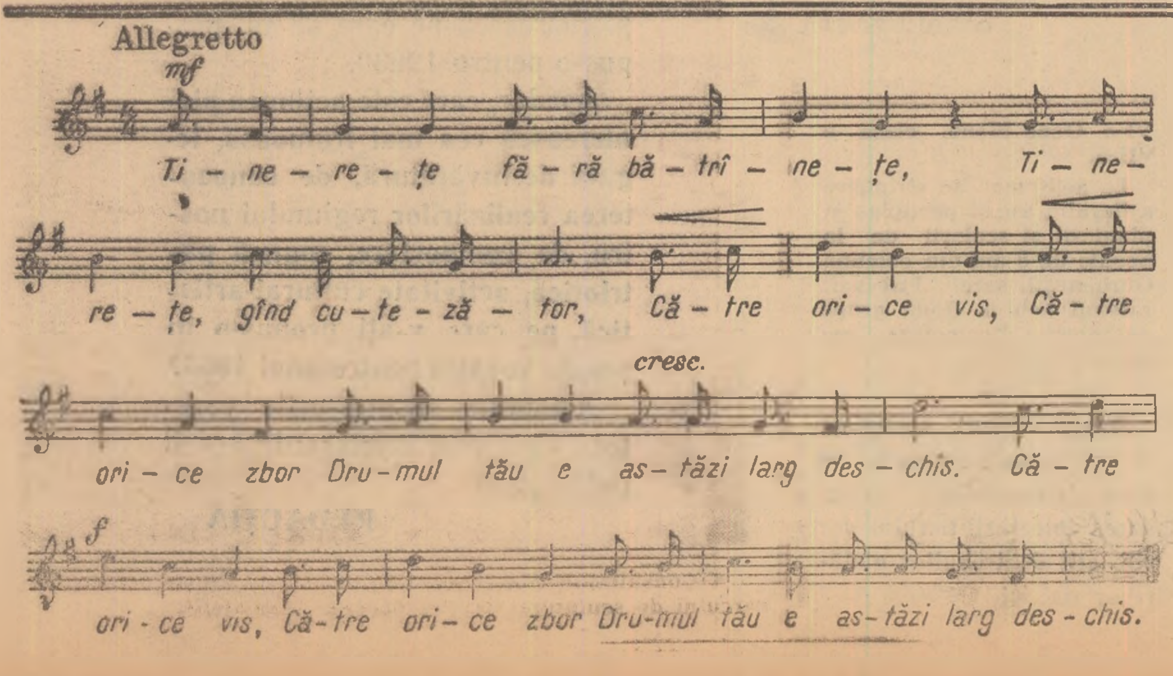
Sînt utemist şi am în faţa mea,
Furnalele cu şipote de lavă
Şi schelele cu vîrfurile-n slavă
Şi sondele cu piscuri argintii,
Şi valuri mari de aur pe cîmpii,
Şi munţi pletoşi cu frunţile de nea.

Sînt utemist şi iată, simt cum cresc
Cu aripi pentru zborul vulturesc
Şi visurile-mi toate, care tind
Să fiu oştean al marelui partid.

M. CĂLIN

Cîntec tineresc

Versuri: ION BRAD **Muzica: ALFRED MENDELSOHN**

Tinereţe fără bătrineţe,
Tinereţe, gînd cutezător.
Către orice vis,
Către orice zbor } bis
Drumul tău e astăzi larg deschis.

Fii ai clasei noastre muncitoare,
Construim un mîndru viitor.
Tu, partid iubit,
Soare-al tuturor, } bis
Tinereţea ta ne-ai dăruit.

Tinereţe, dragostea de viaţă,
Tinereţe, luptă şi avînt!
Glas al noii vremi,
Tu pe toţi ne chemi } bis
Să-nflorim al ţării scump pămînt.

De la cine luăm exemplu

E în tradiția pionierilor obiceiul de a face vizite la locul de muncă al comuniștilor și utemiștilor, în uzine și fabrici. În urma acestor acțiuni pionierii trag multe învățăminte, caută să urmeze exemplul muncitorilor. Așa se întîmplă și cu pionierii de la Școala de 8 ani nr. 11 din Ploiești. Am avut prilejul să-i cunosc pe cei mai mici, pe cei dintr-a IV-a. Ei au făcut multe vizite la locul de muncă al părinților, al cunoscuților. Au fost pe șantiere și au văzut cum se construiesc blocuri, au fost prin fabrici, la rafinării, au văzut cum se transformă țițeiul în diversele produse petroliere, cu cîtă dragoste și pasiune muncesc oamenii la locul lor de muncă și cu cîtă căldură vorbesc despre meseria lor. Au văzut că peste tot domnește aceeași disciplină, peste tot au văzut aceeași dragoste și pasiune pe care o depun comuniștii pentru a da produse tot mai bune.

Din toate acestea pionierii au avut multe de învățat. Ei caută să urmeze exemplul muncitorilor în toate acțiunile lor. De fiecare dată cînd în detașament se ivește cîte un exemplu de indisciplină sau un coleg ia o notă slabă, Ionescu Gheorghe, președintele detașamentului, sau Costache Ștefan, sau Popa Elena, președinți de grupă amintesc colegilor că nu așa procedează muncitorii, ba dimpotrivă, se străduiesc să muncească bine, să dea produse de calitate. Munca elevului e învățătura, iar produsele ei, cunoștințele temeinice!

În detașament s-au purtat multe zile discuții despre cele ce au aflat de la tovarășul Maxim Budileanu, vechi muncitor în Rafinăria Ploiești, sau de la tovarășul Traian Mehedințu, care astăzi este inginer. Cu cîtă căldură le-au vorbit aceștia despre munca lor, despre preocupările lor. Tovarășul Budileanu a învățat meseria în urmă cu peste 35 de ani, în condiții grele, cînd ucenicii sufereau de foame și de frig. E fericit acum cînd îi vede pe copii că au tot ce le trebuie pentru a învăța.

De multe ori, în discuțiile lor despre perseverența pe care trebuie s-o aibă la învățătură, pionierii din clasele a IV-a au adus vorba de tovarășul Traian Mehedințu. El a fost pionier și-și amintește cu emoție de zilele cînd mai purta cravata roșie la gît. E cunoscut în rafinărie de mulți ani. A învățat meseria de petrolist la școala profesională de pe lîngă rafinărie. Apoi a intrat în producție. I-a plăcut mult munca, depunea multă dragoste, pasiune în tot ce făcea. Comuniștii l-au trimis apoi mai departe la învățătură, la institut. Acum e unul dintre cei mai tineri ingineri ai rafinăriei, e fruntaș în muncă. Pentru stima de care se bucură în rîndul tovarășilor săi, comuniștii l-au ales în comitetul de partid pe rafinărie.

Oameni ca Maxim Budileanu, Traian Mehedințu și alții au cunoscut de multe ori pionierii din detașamentul claselor a IV-a, Școala de 8 ani nr. 11 din Ploiești. De la oameni ca ei au învățat pionierii ce înseamnă disciplina la locul de muncă, ce înseamnă perseverența, pasiunea pentru muncă, dorința de a da produse de cît mai bună calitate.

ECATERINA ROSCA

La biblioteca sătească

E seară. Felicia și-a terminat lecțiile de mult iar acum stă și citește. E o carte interesantă. Deodată se oprește.

„Ce-ar fi? Da, da! Mîine le voi spune neapărat".

Și a doua zi dimineață s-a ridicat și a spus:

— Să vă citesc un fragment din această carte.

Le-a citit. Era vorba despre pionieri sovietici care au colectat cu toții fier vechi necesar construirii unei linii ferate. Ideea a prins viață deîndată.

— Să strîngem și noi.

— Să colectăm atîta metal cît e necesar pentru construirea unui tractor!

Astfel, de la carte, la idee și de la idee la realizare n-a mai trecut mult. Pionierii au strîns fier vechi, l-au predat... Poate unul din tractoarele sosite la S.M.T.-ul din apropiere este din fierul vechi strîns de ei!

Cărți de literatură citesc mult pionierii din Petrești, raionul Sebeș. Biblioteca lor școlară numără peste 1 500 de volume, iar cea sătească de cîteva ori pe atît. Seara, dacă treci pe uliță, la multe case lumina electrică e aprinsă. Citește și tata, și fratele mai mare, citește și pionierul.

Cartea e prietenul pionierului. Dacă mergi la biblioteca școlară sau sătească și cercetezi fișele te lămurești imediat. Dobrotă Viorica, Ilișoiu Constantin, Socaci Andrei, Drașoveanu Felicia, Petrișor Simelia, Buchner Hilde, Leutschaft Utte sînt doar cîțiva din cei mai harnici cititori. Dar nu numai că citesc. Au sosit cărți noi. Petrișor Simelia, Havui Helga și alți pionieri ajută la etichetat, înregistrat, la împărțit cărți.

Pionierii și școlarii din Petrești sînt buni prieteni ai cărții.

GETA COSTIN

Vă invităm la Palatul pionierilor din București

Ca de obicei, în palatul din dealul Cotrocenilor se desfășoară o activitate pionierească bogată și interesantă. Foto-reporterul nostru vă invită la o scurtă plimbare printre cercuri.

• Cîndva, acești pasionați electrotehnicieni vor lucra poate la un tablou de comandă adevărat, dintr-o mare uzină.

• Deși sîntem în plină iarnă, iubitorii florilor, de la stațiunea micilor naturaliști, își continuă activitatea. Bineînțeles, în seră.

• Consultațiile reciproce dintre tinerii artiști plastici ai cercului de sculptură sînt întotdeauna binevenite.

Două SCRISORI

Care să fie „secretul" prin care unii școlari reușesc să obțină numai note bune, în timp ce alții primesc note slabe? Adevărul e că nu-i vorba de nici un fel de secret ci de cu totul altceva. Dar mai bine să vă reproducem rîndurile a doi pionieri, Tanu Dorin și Tătaru Florin, elevi în aceeași clasă — a VI-a — de la aceeași școală: Școala de 8 ani din Cîmpulung Moldovenesc-Centru.

„La început a fost o întîmplare că am luat un 4. Adică, dacă mă gîndesc bine, n-a fost chiar o întîmplare, pentru că în ziua aceea nu-mi făcusem lecțiile. Lasă, mi-am zis eu, o să învăț și îndrept totul. Totuși, aceasta n-a fost ultima notă proastă. De fiecare dată mă gîndeam că nu-i mare lucru să iau un 7. Ușor de spus, greu de făcut. Șaptele nu mai venea de loc. Tot lăsînd lecțiile neînvățate, îmi venea din ce în ce mai greu să înțeleg lecțiile la zi, și pînă la urmă mă lăsam păgubaș. O să scriu temele la școală, îmi ziceam de cele mai multe ori. Dar cînd îi vedeam pe colegi (care, de ce să nu recunosc, aveau lecțiile făcute) jucînd fotbal în curtea școlii, intram repede și eu în echipă și... uitam de tot! Ba, am mai făcut rost de la o rudă, pentru un timp mai îndelungat, și de o bicicletă grozavă. Cît era ziulica de mare alergam cu ea. Și uite că pe negîndite s-au apropiat tezele. Peste lecții nu mai aveam timp decît să trec cu privirea. Așa că tezele mele au fost ca vai de capul lor. Și mediile la fel. Dar în trimestrul doi nu vreau s-o mai duc tot așa. Pionierii m-au criticat aspru, însă mi-au promis și că nu mă vor lăsa singur, că mă vor ajuta. O să primesc cu dragă inimă acest ajutor, dar în primul rînd va trebui să mă străduiesc eu însumi.

Și cînd lucrurile se vor îndrepta, o să vă scriu iarăși".

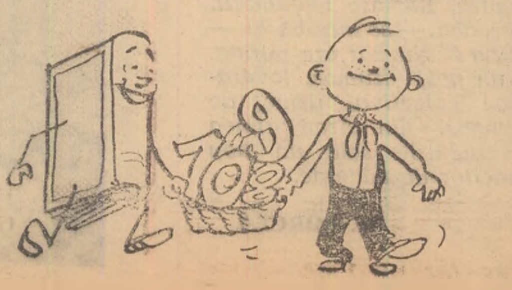
DORIN

„Aș fi nesincer dacă n-aș recunoaște că sînt mîndru de notele mele. Este drept, nu am numai 10, ci iau cîteodată și 8. Nu mă străduiesc să iau nota cea mai mare, ci în primul rînd să înțeleg totul, să-mi completez cunoștințele cu lecturi, cu experiențe. Că Dorin se va îndrepta sînt sigur. Și știți de ce? Pentru că a descoperit un „secret" pe care pot să vi-l spun și vouă: să înveți temeinic lecție cu lecție.

S-a întîmplat o dată să viu și eu la școală cu lecția mai puțin învățată. Atunci nu m-a ascultat și mi-am zis: ce norocos sînt! Dar pe cine păcălisem eu? Că doar pentru lecția următoare a trebuit să învăț două lecții, pentru ca totul să-mi fie clar. M-am învățat de atunci minte. Respect cu strictețe programul zilei, mă joc cînd trebuie să mă joc, învăț cînd trebuie să învăț. Pionierii m-au ales președinte de grupă și de aceea cred că am datoria să mă ocup și de felul în care învață ceilalți. Vom discuta în grupă cum să-l ajutăm mai temeinic pe Dorin".

FLORIN

File de ISTORIE

1933
30 de ani de la eroicele lupte ale muncitorilor ceferiști și petroliști
1963

(II)

Nemulțumirea fierbea ca un cazan. „Grevă", „grevă" — cuvîntul acesta a cuprins masele, îl rosteau cu înverșunare turnătorii, cazangiii, sudorii...

Partidul era în acea clipă mai prezent, mai aproape de fiecare, în fiece gînd, în fiece inimă.

Luptele muncitorilor ceferiști și petroliști începute în ianuarie, au culminat cu eroicele lupte greviste din 15-16 februarie 1933. Ele au însemnat o etapă deosebit de importantă a luptei clasei muncitoare din Romînia împotriva politicii de jaf și asuprire a claselor exploatatoare, împotriva politicii de fascizare a țării.

... În dimineața zilei de 15 februarie, cei aproape 5 000 de muncitori de la Atelierele „Grivița" — întregul schimb de dimineață — declară grevă și ocupă atelierele. Comitetul de grevă — în numele tuturor membrilor — cerea eliberarea imediată a celor arestați în noaptea de 14 februarie, printre care se afla și tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej; recunoașterea comitetului de fabrică; ridicarea stării de asediu.

În fața hotărîrii greviștilor de a nu relua lucrul, direcția C.F.R. a cerut intervenția armatei și a poliției. Camioanele autorităților, încărcate cu polițiști și armată, echipați ca de război, au sosit la „Grivița". Străzile din jurul atelierelor aveau aspectul unui teren de luptă. Cu amenințări că vor fi împușcați pînă la unul, muncitorii au fost somați să evacueze atelierele și curtea. Ei au răspuns că nu vor părăsi atelierele pînă ce nu va fi retrasă armata și poliția și nu vor fi satisfăcute revendicările muncitorilor. Atunci armata și poliția au fost puse în formație de atac, mitralierele și-au îndreptat țevile asupra atelierelor. Muncitorii, baricadați în ateliere, au dat drumul curentului electric să treacă prin poarta și gardul de fier al atelierelor pentru ca armata să nu poată pătrunde în curte.

În timpul acestor pregătiri, sirena atelierelor, pusă în funcțiune de ucenicul Vasile Roaită, începu să sune. Glasul de metal al sirenei răsuna în fabrici, uzine, în toate cartierele Capitalei, în locuințele muncitorilor, răscolind toată populația din împrejurimi. Lovituri de ciocan în tampoane au întregit chemarea sirenei, mobilizînd lucrătorii la locul de adunare. Răspunsul nu a întîrziat să vină. Valuri, valuri de muncitori, femei, bătrîni și copii s-au îndreptat spre ateliere...

Grivița fierbe...
Cu fețele supte
În hainele rupte,
Pășesc muncitorii
Să lupte,
Vin cetele negre,
Vin robii muncii
În cirduri vin, sute,
Înjosite,
Bătute.
Femeile vin cu copiii,
O gură, o sută, o mie...
Ca una
Repetă într-una:
— Vrem pîine!
— Vrem muncă!
— Vrem o viață mai bună!
O gură, o sută, o mie...
Și ura împotriva urgiei barbare
S-aprinde în piepturi trudite...

Aceasta e o poezie scrisă a doua zi după luptele de la „Grivița". În tot cursul zilei de 15 februarie, mase de muncitori din diferite fabrici ale Capitalei lăsau lucrul și se îndreptau spre „Grivița". Spre seară, peste 10 000 de muncitori, femei, copii se aflau în preajma atelierelor, în primul rînd muncitorii ceferiști din schimbul de noapte, care nu mai fuseseră lăsați de către poliție să intre în ateliere.

Prof. T. RADU

O imagine de acum 30 de ani. Populația Capitalei aducînd hrană curajoșilor luptători ceferiști.

ÎN PRIMA ZI...

După ce a terminat școala profesională a fost repartizat să muncească, așa cum își dorise, la uzina de strunguri. Era bucuros. Acolo lucrează și tatăl său, recepționerul Ilie Blaj și mama sa, strungărița Florica Blaj.

În ziua aceea cu soare tomnatic, cînd se întorsese acasă cu diploma de muncitor calificat, mama, radiind de fericire, îl sărută cu dragoste pe amîndoi obrajii, iar tatăl îi strînse mîna bărbătește spunînd:

— Va să zică, acum formăm cu toții o familie de muncitori.

Flăcăul era grozav de fericit. Pînă acum totul îi mersese din plin. Învățase meseria care îi era dragă, terminase școala printre primii, fusese felicitat. Dar cum va fi prima zi de muncă? se întrebă el emoționat. Mîine ce se va întîmpla în uzină? Și iată că după o noapte de frămîntări, firești în asemenea împrejurări, sosi și... mîine.

...Se apropia vremea primului schimb. Ca de obicei, la ora aceea din pragul dimineții, lîngă ceasul de pontaj, se adunase multă lume. Deodată, cineva spuse vesel.

— Faceți loc, faceți loc. Sosește familia! Cei de față își întoarseră privirea spre ușă și, cînd văzură cine vine, se traseră respectuoși deoparte și de alta lăsînd la mijloc un culoar. Un bărbat de statură potrivită, cu tîmple ninse, apoi o femeie mărunțică, cu ochi jucăuși, pontară și se alăturară grupului de muncitori. După cîteva clipe, în pragul ușii a apărut el, cel mai tînăr și cel mai proaspăt muncitor din uzină: lăcătușul Grigore Cornea Blaj. Era emoționat. Un muncitor bătrîn, cu voce catifelată îl îmbie:

— Intră, flăcăule, nu te sfii. Te așteptăm cu brațele deschise!

Încurajat, flăcăul se îndreptă spre panou, își luă fișa, o citi cu luare aminte, o pontă și atunci, ca din senin, se stîrni un ropot de aplauze. Rămase nedumerit. „Ce-i aici, — se întrebă el. — miting?" Nu. Nu era miting. Ci un gest frumos, tovărășesc: colectivul uzinei de strunguri din Arad primea în rîndurile sale un nou muncitor de nădejde.

A. MIRCEA

Partidului

În ochii tăi mă uit cu ochi senini
Sub steagul tău îmi e atît de bine!
Sînt încă mic. Am încă ani puțini
Dar cîți îi am, sînt luminați de tine.

Cravata roșie ce-o port la piept
Îmi dă putere, țel măreț în viață;
Iar tu, partid, pe drumul drag și drept
Mă-nveți să merg voios, de dimineață.

AZIZOAIE ELENA
cl. a VI-a A,
Școala de 8 ani nr. 141,
București

Drum luminos

În țara noastră scumpă,
Școli mari s-au ridicat
Unde copiii urcă
Spre culmi ce n-au visat.

Partidul ne e tată,
El drumul ne-a deschis
Ei calea ne-o arată,
Și calea nu e vis.

E-ndemnul lui fierbinte
Mereu să construim;
De-aceea, drag părinte,
Adînc îți mulțumim.

PĂUNESCU I. ELENA
cl. a V-a B
cercul literar al Școlii de 8 ani, comuna Ghirdoveni, raionul Cîmpina

Cîntec pentru colectivă

Azi e zi de sărbătoare
Crește inimioara mea,
C-a-nflorit o nouă floare,
Mai frumoasă ca o stea.

Nu e floare de sulfină —
Colectiva este ea,
Și-a prins strașnic rădăcină
Peste-ntreagă țara mea.

Pionierii, azi și mîine,
Cu drag te vor îngriji.
Mai mult rod, mai multă pîine
Țării îi vom dărui.

Cu partidul nostru-n frunte,
Zi de zi, tu înflorești
Și-ți urăm cu glas fierbinte:
Colectivă, să trăiești!

Pionier PETRA ILIE
cl. a VII-a,
Casa de copii Siliștea,
Roșiori

LA ODIHNĂ,

A XVII-a aniversare a proclamării R. P. Ungare

Cercul cosmonauților

Pe lîngă Casa pionierilor din Szekesfehervar a luat ființă, nu de mult, un nou cerc — cercul cosmonauților — în care numeroși pionieri și școlari din localitate desfășoară, în timpul liber, o activitate multilaterală și foarte instructivă. Sub conducerea unui profesor-inginer de la politehnică, copiii studiază planetele din sistemul nostru solar, condițiile de viață și de muncă ale omului în Cosmos, construiesc chiar machete ale diferitelor tipuri de rachete. O preocupare deosebită a membrilor cercului o constituie înzestrarea bibliotecii cu tot soiul de cărți și documente ce se referă la Cosmos și la călătoriile interplanetare. Pioniera Polt Erjike deține în acest sens recordul. Ea are pînă acum cîteva caiete de însemnări cu date biografice despre primii cosmonauți, precum și fotografiile acestora publicate în presa sovietică și maghiară.

Muzeul pionierilor

Cunoașterea trecutului de luptă al poporului maghiar pentru libertate și o viață mai bună constituie o preocupare de frunte a pionierilor din Szakszentmárton. În acest scop, ei au amenajat, în incinta școlii, un muzeu interesant. În timpul liber, sute de copii de aici strîng obiecte, documente, discută cu bătrînii, vizitează diferite locuri și monumente istorice legate de trecutul de luptă al poporului. Ei au alcătuit, de asemenea, o monografie despre viața marelui poet Petőfi Sandor, iar alta despre folclorul local. Inițiativa pionierilor și preocuparea lor crescîndă de a îmbogăți muzeul cu noi documente valoroase se bucură de multă apreciere în rîndul oamenilor muncii din localitate.

Valentina Tcacenco

Cînd a fost întrebată ce anume a determinat-o să facă această faptă de eroism, tînăra de 18 ani, Valentina Tcacenco, lucrătoare la o fabrică de ciment din Belgorod, U.R.S.S., a spus simplu: „Trebuia să-mi salvez tovarășul și avionul. Mai era apoi și datoria mea de instructor. Asta-i tot...".

Simplu: asta-i tot...

Dar lucrurile n-au fost atît de simple. Cînd vîntul s-a năpustit vijelios în ușa deschisă a avionului, tînărul parașutist A. Kidalov a tras prea devreme de mînerul parașutei, s-a aruncat în gol și parașuta s-a prins de... deriva avionului, pe care a învăluit-o. Avionul, scăpat de sub comanda pilotului, amenința să se prăbușească. Acum, nu numai viața lui Kidalov era în primejdie, ci și avionul.

Atunci, Valentina se repezi pe ușă și sări drept... pe umerii parașutistului. Tăie cu un cuțit suspantele și, amîndoi, se prăbușiră în abis. Dar Valentina nu se dădu bătută. Ea trase cu putere inelul parașutei de rezervă a lui Kidalov, se îndepărtă puțin de el și, numai la 300 m de pămînt, reuși să deschidă și parașuta ei.

Viața tînărului parașutist, a tovarășilor din avion fusese salvată.

Lîngă Poarta Brandenburg

Heinz Höller și Kurt Meier sînt prieteni foarte buni. Ei au făcut cunoștință în vara anului 1960. Pe amîndoi îi pasiona radiotehnica și au construit un emițător pe unde scurte. Cînd au făcut prima experiență, copiii erau grozav de emoționați. Aveau și de ce. Heinz locuia în raionul vest-german Scharlottenburg, iar Kurt în Berlinul democratic. Potrivind aparatul pe unda necesară, Heinz a transmis că îl așteaptă pe Kurt la orele șase seara lîngă Poarta Brandenburg. Recepționînd emisia, Kurt i-a răspuns: „Am înțeles. Am să fiu la locul cuvenit..."

Un an întreg s-au întîlnit copiii lîngă Poarta Brandenburg. O dată, însă, cînd Heinz se apropia de locul de întîlnire, fu oprit de un strigăt:

— Du-te acasă, băiatule. Aici n-ai ce căuta.

Niște indivizi de pe teritoriul vest-german aruncau cu pietre în grănicerii R.D.G., strigîndu-le cuvinte grosolane, jignitoare. Iar mai încolo se plimbau, parcă fără să observe nimic, soldați americani. Heinz fu nevoit să se întoarcă acasă fără să-l vadă pe Kurt.

Și totuși, cei doi prieteni s-au întîlnit din nou. Nu lîngă Poarta Brandenburg, unde nu le dădeau voie să se apropie huliganii fasciști din Berlinul Occidental, ci... în eter, pe calea undelor. Într-o seară, Heinz își chemă prietenul și îi comunică tulburat că tatăl său a fost arestat pentru că se pronunțase împotriva politicii revanșarde a guvernului R.F.G. În altă seară, Heinz i-a povestit în grabă lui Kurt cum a aflat, întîmplător, că niște huligani fasciști vor să-i atace pe grănicerii R.D.G. Kurt a transmis sesizarea lui Heinz celei mai apropiate secții de poliție și provocarea fascistă a fost zădărnicită.

După această întîmplare, Heinz nu a mai răspuns la apelul radiofonic al prietenului său din Berlinul democrat. Kurt i-a trimis atunci lui Heinz o scrisoare, dar aceasta s-a întors înapoi cu mențiunea: „Destinatarul a plecat". Oare i s-a întîmplat ceva lui Heinz? Oare Kurt n-o să-l mai vadă niciodată?

Kurt este însă convins că întîlnirea cu prietenul său, Heinz, lîngă Poarta Brandenburgului, va avea neapărat loc atunci cînd Berlinul va înceta să mai fie un „oraș de front".

Pioniera Firu Ruxandra din clasa a VII-a, Școala de 8 ani nr. 82 din Capitală ne întreabă care este cea mai mică țară din lume.

San Marino

San Marino este cea mai veche republică din Europa (a fost fondată în anul 301) și în același timp cea mai mică țară din lume — întreaga sa suprafață fiind de 61 km p.

San Marino — această minusculă republică burgheză — se află pe versantul muntelui Titano din lanțul Apeninilor, la hotarul a două provincii italiene — Forlì și Pesaro Urbino. Este o țară agricolă. Populația se ocupă mai ales cu creșterea vitelor. Aproape inexistentă, industria este reprezentată în special de ateliere de artizanat care produc articole de sticlă, marmură și metal. Turismul (aci vin circa 600 000 de turiști pe an) și emisiunile de mărci poștale constituie surse importante de venituri pentru această țară. San Marino dispune de cîteva nave comerciale, înscrise în portul italian Rimini, de care este legată printr-o cale ferată.

Populația întregii țări este mai mică decît a unui oraș obișnuit de provincie de la noi — 14 000 de locuitori, dintre care 1 500 trăiesc în orașul San Marino, capitala republicii, 2 500 în orașul Borgo Maggiori, iar restul în celelalte 30 de localități minuscule existente.

Marele Consiliu General este organul legislativ suprem al puterii de stat, și este format din 60 de deputați dintre care sînt aleși cei 10 membri ai Consiliului de Stat (guvernul) și cei doi căpitani-regenți — șefi de stat și de guvern.

Printre cele patru partide politice existente în San Marino, un loc important în viața politică a țării îl ocupă partidul comunist, care numără 1 500 de membri.

Dragi copii, scrieți-ne ce ați dori să mai aflați la noua noastră rubrică.

Așteptăm scrisorile voastre!

Michel Bonnard II

TEXT: Ștefan Zaides
DESENE: Puiu Manu

Rezumatul capitolelor precedente

Intr-un port francez de pe coasta Atlanticului, docherii se află de mai multe săptămîni în grevă. Ei duc o luptă dîrză — sub conducerea celor mai înaintați dintre ei, comuniștii — pentru apărarea drepturilor lor. Un astfel de muncitor înaintat este și tatăl lui Michel — Michel Bonnard. Michel cel mic, poreclit de prieteni Michel Bonnard II, descoperă că armatorul Barrone descarcă vasele sale la un chei părăsit, cu ajutorul unor spărgători de grevă. El vrea să-i anunțe pe docheri.

PRINTRE BRAZI

a Sinaia ori la Predeal, la Borsec ori la Vatra Dornei, mii și mii de oameni ai muncii — oțelari actoriști, constructori de mașini și liste, mineri și colectiviști — se în concediu de odihnă, admiră cu ; crestele înzepezite ale munților, ră aerul de munte îmbibat puternic iros de rășină, se reconforteaza.

pă cîteva ceasuri petrecute în aer în tovărășia schiurilor (foto nr. 1), eîntorc la vilă, unde îi așteaptă o plăcută și consistentă. Apoi, după-amiază, se strîng cu toții la club lîngă aparatul de radio, ori lîngă mesele de șah, în sala de lectură a bibliotecii, ori la film (foto nr. 2). Alteori, participă la seri de poezie, ghicitori muzicale, jocuri de societate, reuniuni. Iar seara, în confortabila cameră a vilei, se apucă să scrie celor dragi de acasă, ori tovarășilor de muncă:

„... Stațiunea este foarte frumoasă, peisajul încîntător. Condițiile de viață și de odihnă sînt minunate. Mă simt excelent!..."

CAUZELE GERULUI

Valul de frig ce străbate Europa a cuprins de cîtva timp şi ţara noastră. Săptămîna trecută, temperatura a înregistrat, în unele localităţi, valori cuprinse între — 34-37°. Asemenea zile geroase, mai ales în a doua decadă a lunii ianuarie, nu s-au mai înregistrat de mulţi ani la noi. Pentru a afla cauzele acestui fenomen ne-am adresat tovarăşului N. TOPOR, şeful serviciului de prevedere a timpului de la Institutul Meteorologic. Iată răspunsul său:

Deşi în această epocă a anului Pămîntul se află la cea mai mică distanţă faţă de Soare, emisfera nordică a globului se găseşte în plină iarnă, deoarece primeşte de la Soare cea mai slabă cantitate de căldură din tot cursul anului. Aceasta se explică prin două motive: ziua e aproape de două ori mai scurtă decît noaptea, astfel că perioada de încălzire a solului şi a aerului e cu mult mai mică decît cea de răcire; al doilea motiv constă în oblicitatea mare a razelor solare, fenomen care face ca suprafaţa pămîntului să primească o cantitate de căldură mult mai mică decît în cazul cînd razele solare cad perpendicular.

Obişnuit, noi spunem zi de iarnă atunci cînd temperatura, în decurs de 24 de ore, nu a urcat peste —0°, iar zi geroasă cînd mercurul termometrului nu arată mai mult de — 10°. Anul acesta a început cu multe zile geroase care s-au ţinut lanţ în ultima săptămînă, cînd temperatura a coborît pînă la — 23° la Bucureşti, —33° la Întorsura Buzăului şi Roman, — 34° la Topliţa şi — 37° la Gheorghieni. Aceste valori sînt mult mai scăzute decît cele obişnuite pentru decada a doua a lunii ianuarie. O decadă tot atît de rece s-a mai înregistrat în anii: 1894, 1901, 1912, 1933 şi 1941, iar în 1942 şi mai ales

Interviul nostru

în 1893 temperaturile au fost cu mult mai coborîte decît cele pe care le suportăm acum.

Gerul de anul acesta care a cuprins toată Europa pînă în Marea Mediterană a fost determinat de masele de aer arctic, care au stagnat deasupra platoului de gheaţă al Groenlandei şi deasupra banchizelor Polului Nord şi care, în noaptea polară, s-au deplasat din aceste regiuni spre regiunile luminate şi călduţe din vecinătatea Tropicului. În mod normal, datorită mişcării de rotaţie a pămîntului, masele de aer, veşnic în mişcare, circulă de la vest spre est. În această iarnă, însă, un bloc de aer dens stabilit în nordul insulei Britanice a barat această circulaţie de la apus spre răsărit schimbînd-o pe direcţia nord-sud. Asemenea blocuri de aer rece şi dens, numite şi anticicloni, s-au format şi deasupra continentului nord american ca şi deasupra Siberiei, astfel că toată emisfera nordică e mai rece decît normal cu 10°—20°, recordul de frig fiind deţinut de Siberia unde temperatura a coborît sub — 50°.

Zonele depresionare sau ciclonice, formate din aer cald, sînt cele care distrug anticiclonii şi schimbă direcţia de deplasare a maselor de aer; un astfel de vîrtej aerian cald se află acum pe Oceanul Atlantic. El va determina încălzirea părţii de vest a Europei; noi însă vom respira încă o perioadă de timp aerul pe care obişnuit îl respiră eschimoşii.

Aurul negru

Astăzi. Moderne instalaţii petrolifere — şi petroliştii cu zîmbetul pe buze.

Muzeul republican al petrolului din Ploieşti

Multe lucruri interesante despre petrol le aflăm în prima sală a Muzeului Republican al Petrolului din oraşul Ploieşti.

În 1957, cu ocazia centenarului înfiinţării primei rafinării din ţara noastră, s-a deschis frumosul muzeu, care constituie un omagiu adus industriei noastre petrolifere.

Copii de pe vechi hrisoave, mozaicuri ce împodobesc pereţii, machete mărturisesc creşterea importanţei petrolului de-a lungul veacurilor. Vedem aci un uric dat de Ilie şi Ştefan, voevozii Moldovei, care împuterniceşte Mănăstirea Bistriţa să stăpînească satul Lucăceşti de pe Tazlăul Sărat cu „gropile de păcură".

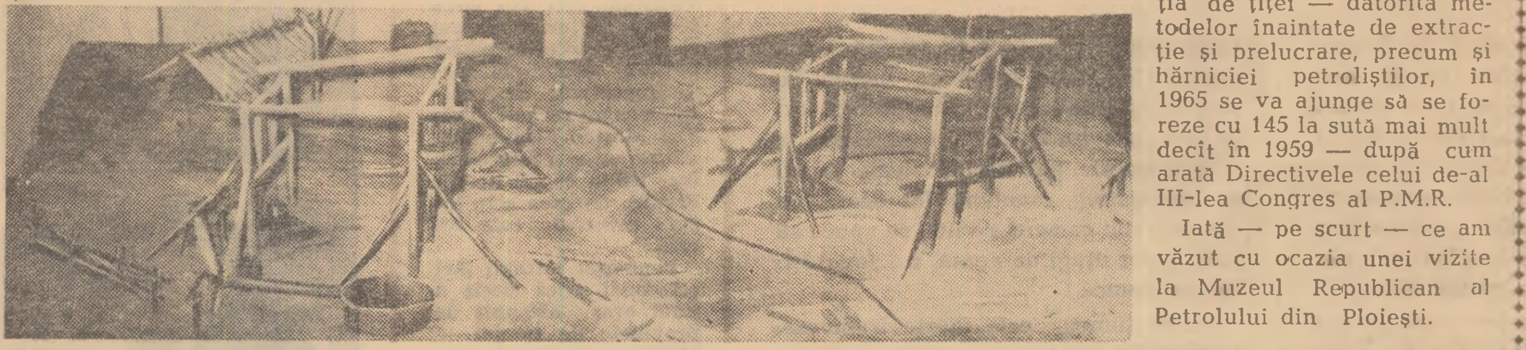
În sala următoare, la o trioramă, vedem ca pe un ecran cinematografic evoluţia mijloacelor de foraj şi extracţie a ţiţeiului. Pe primul ecran vedem cîmpul de hecne cu cai, pe a doua imagine ne apare cîmpul de sonde cu înveliş lemnos, iar pe al treilea ecran ne este înfăţişat un cîmp de sonde moderne.

Ne oprim în faţa vechilor lămpi care iluminau odinioară Bucureştiul, primul oraş din lume cu străzile iluminate prin petrol lampant. Vedem macheta primei rafinării de la Rifov (1857) de unde s-a obţinut petrolul lampant.

Dar petrolul, această bogăţie a ţării noastre, are un trecut legat de un trai mizer al muncitorilor, de lupte crîncene, de greve. Uneori, şuvoiul negru de păcură se amesteca cu singele vărsat de muncitorii petrolişti. Muzeul păstrează mărturii ale crunteі exploatări a petroliştilor de la societăţile Astra Romînă, Romîno-Americană, la care aveau acţiuni capitaliştii străini. În 1928, capitalul romînesc la petrol era de 24%. Restul se afla în mîna capitaliştilor străini. Muncitorii ajunseseră la desperare. Acţiunile de grevă au culminat cu cea din ianuarie-februarie 1933. Datorită luptei clasei muncitoare condusă de partidul ei de-a lungul anilor, situaţia astăzi s-a schimbat complet. Macheta bleu de material plastic ne înfăţişează rafinăria modernă de la Oneşti. Vedem macheta rafinăriei şi a combinatului petrochimic de la Brazi, realizări ale regimului democrat-popular. Alte machete ne arată cîte produse se fabrică azi din petrol, printre care cauciucul sintetic, fibre sintetice, nylon, polistiren etc.

Fotografiile, cifrele scrise cu litere mari dovedesc că viaţa muncitorilor petrolişti s-a schimbat nespus de mult în anii puterii populare. Ei se bucură azi de un trai îmbelşugat, asistenţă medicală, condiţii de odihnă, au la dispoziţie totul pentru a învăţa. Iar în producţia de ţiţei — datorită metodelor înaintate de extracţie şi prelucrare, precum şi hărniciei petroliştilor, în 1965 se va ajunge să se forcze cu 145 la sută mai mult decît în 1959 — după cum arată Directivele celui de-al III-lea Congres al P.M.R.

Iată — pe scurt — ce am văzut cu ocazia unei vizite la Muzeul Republican al Petrolului din Ploieşti.

Ieri. Hecna, veche instalaţie de extracţie a ţiţeiului. Era acţionată de un cal.

SFATURI PENTRU MICII NATURALIŞTI IN LUNA FEBRUARIE

FIG. 1

FIG. 2

FIG. 3

FIG. 4

Luna februarie, ca şi luna ianuarie, pe drept cuvînt este considerată pentru animalele şi păsările din pădure o lună grea.

Vîntul înghețat al iernii se plimbă în voie pe cîmpurile deschise, umblă hoinar prin păduri, pătrunde pe sub penele strînse ale păsărilor sau printre firele dese de păr ale animalelor. Ca să se încălzească puţin, trebuie să alerge, să sară, să zboare...

În această lună, pentru o pasăre sau un animal lucrul cel mai de seamă este să fie sătul.

Aţi observat poate, sau dacă nu, căutaţi să observaţi că pentru a se feri de vîntul rece şi de zăpadă, multe păsărele se apropie de casele voastre, se ghemuiesc noaptea pe sub streşini şi pragurile de intrare. Păsărelele uită şi de teamă şi de tot şi dacă o să le daţi şi puţină hrană, o să cîştigaţi nişte prieteni siguri. Iată ce le puteţi da: fărîmituri de pîine, seminţe de cînepă, bucăţele de brînză dulce, bucăţele mici de slănină, boabe de sorb, boabe de mei, de ovăz, scaieţi, viermi de făină, gîndaci, ouă răscoapte fărîmate etc.

Iată cum puteţi să construiţi chiar o „cantină" pentru păsărele:

1. Prindeţi o scîndură de lemn chiar la fereastra voastră (fig. 1) şi puneţi pe ea hrana amintită.

2. Legaţi de un copac o sticlă cu mîncare în ea, iar sub sticlă puneţi o scîndurică (fig. 2).

3. Se mai poate face în grădină o măsuţă, cu un acoperiş deasupra ei, ca să n-o troienească zăpada (fig. 3 şi 4).

Ing. I. ROVENŢA
Şeful Staţiunii micilor naturalişti
Palatul pionierilor
Bucureşti.

Sport – Sport – Sport

CUPA ORAŞULUI BUCUREŞTI LA GIMNASTICĂ

1—2. Două imagini de la sol: evoluează reprezentanţii raionului Lenin.

3. Sare Ciobanu Mircea, de la Şcoala de 8 ani nr. 169.

4. Gimnaştii de la Şcoala de 8 ani nr. 175 încurajează colegele.

Cei mai buni din 12 000

Primii care şi-au făcut prezenţa duminică dimineaţa în sala Floreasca au fost suporterii celor 16 echipe de băieţi şi fete cîştigătoare în fazele raionale ale cupei oraşului Bucureşti la gimnastică. Abia după deschiderea festivă liniştea s-a aşternut peste sal*. Începuse concursul.

Într-un colţ echipa Şcolii de 8 ani nr. 169 (raionul 16 Februarie) îşi face încălzirea. Va intra imediat în concurs.

Vocea crainicului anunţa: „Şcoala de 8 ani nr. 169". Într-o perfectă aliniere îşi fac apariţia cei 6 băieţi însoţiţi de profesorul lor. Arbitrii ca şi ceilalţi spectatori urmăresc exerciţiile la sol. Evoluează Mircea Ciobanu.

— E fruntaş la învăţătură şi unul din cei mai buni gimnaşti, ne spune profesorul Gheorghe Diaconu.

Graţia şi îndemînarea lui Mircea se fac din plin simţite. Arbitrii îşi spun cuvîntul: nota 9. Un ropot îndelung de aplauze izbucneşte din tribune.

...Discuţie între două fete la balcon. Sînt îmbrăcate în treninguri. Se gîndesc la pronosticuri.

— Ce zici, ne întrec fetele de la 111?

— Pînă acum, punctajul e aproape egal. Mai sînt încă două concurente.

Ne-am apropiat de ele şi am făcut cunoştinţă. Am aflat că se numesc Băcanu Mariana şi Negruţiu Florica de la Şcoala medie nr. 7.

— Sîntem emoţionate. Ne-am prezentat bine la sol. La sărituri însă am mers puţin mai slab. Aşa că...

Concomitent cu concursul cîştigătorilor raionali se dispută şi un alt concurs: acela al reprezentativelor. La el participă cei mai buni gimnaşti din şcolile Capitalei. În colţul din dreapta al sălii evoluează acum reprezentativa raionului Lenin. Printre participante distingem pe pioniera Dinicu Mariana. Evoluţia ei la sol este de-a dreptul impresionantă. Atît pentru arbitri care-i acordă media 9,40, cît şi pentru numeroşii suporteri ce o răsplătesc cu puternice aplauze. Rînd pe rînd trec prin faţa juriului şi celelalte concurente.

Concursurile se apropie de sfîrşit. Pe foile de concurs apar numele campionilor, cei mai buni gimnaşti din cei 12 000 de elevi cîţi au participat la acest mare concurs şcolar. E ora 12. Vocea crainicului anunţă rezultatele concursului. Băieţi: locul I şi campioana oraşului Bucureşti, **echipa Şcolii de 8 ani 169 (raionul 16 Februarie)**; locul II — **Şcoala de 8 ani 175 (raionul Griviţa Roşie)**; locul III — **Şcoala de 8 ani nr. 31 (raionul 1 Mai)**; locul IV — **Şcoala de 8 ani 141 (raionul Lenin)**. Fete: locul I şi campioana oraşului Bucureşti **echipa Şcolii de 8 ani nr 111 (raionul N. Bălcescu)**; locul II — **Şcoala medie nr. 7 (raionul 30 Decembrie)**; locul III — **Şcoala de 8 ani 128 (raionul Lenin)**; locul IV — **Şcoala de 8 ani nr. 56 (raionul 23 August)**. Iată acum şi clasamentul general individual. Băieţi: 1) **Nicolae Ion** (Şcoala de 8 ani 124) 18,40 p; 2) **Ciobanu Mircea** (Şcoala de 8 ani 169) 18,10 p; 3) **Vîrlan Cornel** (Şcoala de 8 ani 169) 17,90 p; Fete: 1) **Dinicu Mariana** (Şcoala de 8 ani 150) 18,40 p; 2) **Ruste Liliana** (Şcoala de 8 ani 166) 18,30 p; 3) **Dinescu Ileana** (Şcoala de 8 ani 150) 17,90 p.

ZILE DE IARNĂ

E frig. Zăpada s-a aşternut ca o mantie uriaşă peste tot. Chiote de veselie însoţesc copiii satului la săniuş, la bătaia cu bulgări de zăpadă, în jurul omului de zăpadă. Cu toţi ne bucurăm de clipe minunate de joacă. Dar nu numai joaca ne preocupă în aceste zile de iarnă... De nenumărate ori mergem la gospodăria colectivă şi ajutăm la strînsul zăpezii în jurul pomilor din livadă.

— Să mergem şi la şcoală, a propus un pionier.

Şi, cu lopeţile pe umăr, am pornit, cîntînd, spre şcoală. Pe loc, am început o adevărată întrecere. Pionierii Zugrav Constantin, Moga Vasile, Căutişanu Lăcrămioara şi Muşat Maria au strîns zăpadă la cei mai mulţi pomi.

Acţiunea va continua în tot timpul iernii.

Pioniera JESCU ELENA
Şcoala de 8 ani,
comuna Dolheşti,
raionul Huşi

În caricatură îl vedeţi pe elevul Ursan Ion din clasa VII-a B, Şcoala medie Tg. Neamţ care e indisciplinat în clasă, iar cînd trebuie să vină tovarăşii profesori la ore, stă pe la uşă.

(După o corespondenţă a lui Dănilă Ion, din clasa a VII-a B, Şcoala medie Tg. Neamţ).

Anunţ

S-a încheiat concursul „Constructorii iscusiţi" organizat de revista „Cravata roşie".

Acest concurs a atras participarea unui număr însemnat de pionieri şi şcolari din întreaga ţară.

Obiectele primite sînt numeroase, interesante şi frumoase. Macheta unui excavator stă alături de o rampă de lansare cu o rachetă în plin zbor, mai multe vaporaşe, sonde şi tractoare, — lîngă o casă în stil naţional cioplită în lemn, motoraşe şi tablouri electrice şi giruete — lîngă aparate de radio.

Acestea sînt numai cîteva din roadele îndemînării participanţilor la concurs. Cele mai izbutite dintre acestea au fost distinse cu premii şi menţiuni.

Lista premiaţilor se va publica în revista „Cravata roşie".

Pionierii din Bucureşti vor putea vedea o parte din lucrările primite la concurs la expoziţia organizată în vitrina „Librăriei copiilor", aflată pe Bulevardul Magheru din Bucureşti.

Nenea Vasile

de Maria Arsene

Ninge. Cu fulgi mari şi deşi. Prin ferestrele de la etajul patru al blocului, se poate vedea o bună bucată din Calea Griviţei cu blocurile ei noi şi luminoase şi uzinele „Griviţa Roşie".

— Spuneai, unchiule, că o să-mi povesteşti odată despre luptele din treizeci şi trei. Nu vrei să-mi spui acum?

★

Era în acel viforos miez al lunii februarie 1933...

Atelierele de la Griviţa erau înconjurate de un triplu rînd de jandarmi beţi, cu armele încărcate, gata să tragă. Să tragă şi să ucidă. Pe muncitorul sleit de foame şi de sete care ar fi vrut să iasă din curtea atelierelor după apă şi alimente, pe mama, pe sora sau pe soţia care ar fi îndrăznit să aducă de afară o sticlă cu apă, o bucată de pîine sau mămăligă. Ofiţerii controlau dacă jandarmii sînt aprovizionaţi cu rachiu şi cartuşe.

Ucenicul nu avea mai mult de treisprezece ani. Era slab şi pirpiriu, abia se ţinea pe picioare. Dar aşa cum părea el, de ziceai că-l suflă vîntul, era în stare să mănînce şi două pîini deodată. Numai că tocmai asta lipsea pe atunci în mahalaua Griviţei: pîinea! Intrase de curînd în ateliere să-nveţe. Ziua de 15 februarie îl prinsese afară, în stradă. Nu mai putuse să intre la lucru. Nu-l lăsau jandarmii.

Către prînz, a reuşit să se strecoare înăuntru. Cunoştea un loc în spatele magaziei de piese, printr-o spărtură de gard.

— Cum ai intrat aici?

— Prin spatele magaziei, nea Vasile.

Nea Vasile nu era cu mult mai mare. Dar era de-acum ucenic, gata să treacă în rîndul lucrătorilor calificaţi. L-a cunoscut chiar în ziua cînd a păşit pentru prima oară în atelier. Avea privirea vie, scăpărătoare, glasul cald, apropiat. Dar cînd vorbea despre capitalişti... Tii! Cum i se-năşpreau vorbele de ziceai că zvîrle bolovani încinşi nu cuvinte.

— Măi, băiete, poţi tu să încerci să mai ieşi o dată?

— Pot.

— Nu ţi-e frică?

— Nu mi-e frică.

L-a dus nea Vasile la un muncitor între două vîrste care i-a dat un bilet şi o adresă unde să-l ducă.

— Dacă te prind jandarmii, ştii ce-ai să faci cu biletul?

— Ştiu. Mi-a spus nea Vasile. Îl mestec repede şi-l înghit.

— Bine. Dar dacă îţi dai seama că te observă jandarmii nu mai risca. Te-ntorci şi-mi înapoiezi biletul.

Ucenicul a reuşit să se strecoare pe sub nasul poliţiştilor şi al jandarmilor. A dus biletul unde trebuia.

Nu s-a întors apoi acasă. Simţea că nu poate sta liniştit între cei patru pereţi reci şi goi. Înapoierea — pe care nu i-o ceruse nimeni — a fost mai grea. Mult mai grea. Un comisar de poliţie descoperise punctul nesupravegheat şi pusese doi sergenţi de pază. A încercat de cîteva ori dar a fost alungat, apoi ameninţat cu împuşcarea.

A doua zi a dat tîrcoale pe departe, pe aproape. Nu era chip de trecere. Ucenicul voia însă să fie acolo, între muncitori, care rezistau cu dîrzenie teroarei şi foamei. Şi-apoi mai avea ceva cu nea Vasile care îi învăţa pe ei, ucenicii cei mici şi noi, cum să se ferească de maiştrii şi contramaiştrii cei răi, ce drepturi are omul muncitor, unde se află dreptatea şi mai ales ce nu ştiuse prea bine pînă atunci: cum poţi s-o desfereci din lanţurile în care au legat-o asupritorii...

Sună goarnele militarilor. Trosnesc armele jandarmilor. Răpăie mitralierele. Se aud ţipete, strigăte, comenzi, gemete şi blesteme.

În învălmăşeala produsă, ucenicul izbuteşte să se furişeze înăuntru. Îi şuieră gloanţele pe la urechi. În faţa lui un muncitor înalt se prăbuşeşte. Bate deodată aerul cu braţele larg deschise şi rămîne întins jos, nemişcat. Abia acum îl recunoaşte. Este nea Grigore, din uliţa vecină, tată a trei copii.

Sirena atelierelor izbucneşte aprigă, înălţîndu-şi semnalul de luptă. Îi răspund sirenele celorlalte fabrici din cartier şi-apoi din întreaga Capitală, vestind muncitorilor din oraş şi din lumea întreagă că în curtea Atelierelor „Griviţa" muncitorii se luptă cu pumnii goi împotriva baionetelor ascuţite, a gurilor de foc şi sînt asasinaţi mişeleşte pentru că îşi cer dreptul la o viaţă mai bună, la libertate.

— Nene! Nu l-ai văzut pe nea Vasile?

—...

— Pe nea Vasile, ucenicul?

— L-am văzut. Ce ai cu el?

— I-am adus o jumătate de pîine... Uite-o aci, şi ucenicul scoase bucata neagră şi clisoasă de cocă, necoaptă, din sîn.

Omul cel vîrstnic a oftat.

— Prea tîrziu, măi băiatule. Vasile nu mai trăieşte. L-au împuşcat tîlharii pe cînd trăgea sirena...

★

Ninge. Cu fulgi mari şi deşi. Prin fereastra apartamentului de la etajul patru, din blocul cel nou, se poate vedea o bună bucată din Calea Griviţei. Şi chiar intrarea la clubul muncitorilor, cu placa albă de marmură...

— De ce-ai tăcut, unchiule?

— ...

— Cine a fost nea Vasile, ştiu. Eroul utecist Vasile Roaită, am citit despre el. Dar ia spune-mi... Nu cumva ucenicul acela de treisprezece ani, flămînd şi pirpiriu, puţin mînios, care ar fi putut mînca două pîini deodată, numai de le-ar fi avut, nu cumva?... De ce zîmbeşti, unchiule? Nu cumva erai dumneata?

Horia Aramă

CEFERIŞTII

Tăicuţul meu e-un uriaş.
Puternica lui mînă
dintr-un oraş în alt oraş
tot alte trenuri mînă.

E ceferist tăticul meu.
El patria colindă,
trecînd pe poduri — curcubeu
a apelor oglindă;

bătrînii munţi în blăni de nori
trecîndu-i prin tuneluri
şi marea salutînd în zori,
brodată cu hoteluri.

În faţa lui porţi largi deschid
uzinele semeţe
suite darnic de partid,
izvor de frumuseţe.

I se despică-n faţă, clar,
întinsul cîmp al ţării,
unindu-i-se-n urmă iar
ca-ntinsă apa mării.

Şi poartă-n pămîntescu-i zbor
şi-arată la ferestre
atîta rîset fără nor
şi cîntece măiestre!

... Dar uneori un gînd tăcut
răzbate-n cînt şi-l curmă:

Ei, ceferiştii, ce-au văzut
cu trei decenii-n urmă?

Săraca ţară, loc de jaf
pentru-mbuibaţi, jivine,
şi pentru regele — zaraf
şi pentru bănci străine.

Vedeau în drumurile lor
domnia crudă-a foamei
în casele de muncitor,
şi lacrimile mamei.

O, cîtă jale au văzut
în anii-aceia, triştii!
De-aceea primii au trecut
la luptă ceferiştii.

Oraşe, sonde, rînd pe rînd
urmară-a lor chemare,
semnalul grevei răsunînd
în aprigul februarie.

Ca niciodată s-au unit
puternic muncitorii
sub steagul dragului partid,
mai roşu decît zorii.

Şi-au ridicat drapelul sus,
să tremure avuţii
că vine tristul lor apus
pe-aripi de revoluţii.

... Un ropot se-auzi la porţi:
al gloanţelor încinse.
Fu moartea lacomă de morţi,
dar lupta nu se stinse!

Mulţi au căzut în iarna grea,
ca picurii de rouă.
De-ar fi cu noi, ce n-ar vedea
în patria cea nouă:

largi porţile cum îşi deschid
uzinele semeţe
suite darnic de partid,
izvor de frumuseţe;

cum se despică-n faţă, clar,
întinsul chip al ţării,
unindu-ni-se-n inimi iar
ca-ntinsă apa mării;

şi dintr-al trenurilor zbor
prin case, la ferestre,
atîta rîset fără nor
şi cîntece măiestre!

Spre noi, copii, ar fi privit
cum creştem ca livada,
noi, pentru care-au înroşit
cu sînge cald zăpada.

Şi-ar fi ghicit eroii mei
că-n sinea mea sînt gata
să fiu un ceferist ca ei —
şi puţintel ca tata.

Steagul

Simt inima zvîcnind cu mult mai tare
Sub foşnetul de falduri purpurii.
Ca un stejar cu crengi ocrotitoare
Adăposteşti mulţimea de copii.

Comori de năzuinţi, de fericire
Şi de avînt, tu ne deschizi cu drag.
Pe drumul nostru plin de strălucire
Cîntînd, păşim cu tine, roşu steag.
Te înălţăm în zorii dimineţii
Şi strălucirea ta ne dă puteri.

Ştim: roşia cravată-n pragul vieţii
E-un fald de-al tău, purtat de pionieri.
Ne-ai făurit din aur — viitorul!
Nebiruit în marile furtuni;

Te voi sluji cum te-a slujit poporul
Şi comuniştii — fiii ţării buni!

ION CALOVIA

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii